మొదటి సినిమా

మదన్

రచయితగా పనిచేసిన మొదటి సినిమా ‘ ఆ నలుగురు‘ సూపర్ హిట్, దర్శకుడిగా పనిచేసిన మొదటి సినిమా ‘పెళ్ళైన కొత్తలో..‘ మరొక సూపర్ హిట్.. అతడే యువ దర్శకుడు మదన్. మదనపల్లె దగ్గరలోని పల్లెటూరిలో మొదలైన జీవితం, హైదరాబాదు వరకూ చేరి ఆటోమొబైల్ స్పేర్ పార్ట్స్ సేల్స్‌మేన్‌గా, రాత్రిపూట పబ్లిక్ టెలిఫోన్ బూత్ ఉద్యోగిగా చేసి, అన్ని రకాల ఆటుపోట్లతో ఢక్కామొక్కీలు తిన్న అనుభవం మదన్ గారిది. ‘కౌముది‘ అడగ్గానే ఇంటర్వ్యూకి అంగీకరించి గంటసేపు పైగా తన బాల్యస్మృతులనీ, మొదటి సినిమా వరకూ జరిగిన ప్రస్థానాన్నీ ఇలా వివరించారు.

మాది చిత్తూరుజిల్లా మదనపల్లి దగ్గరలోని గ్రామం. నాన్న పేరు రామచంద్రారెడ్డి, అమ్మ పేరు శకుంతలమ్మ. నాకు ఒక అక్క, అన్నయ్య. నేను అందరిలోకీ చిన్నవాడ్ని. నాన్నగారు రిజిష్టర్డ్ మెడికల్ ప్రాక్టీషనర్‌గా పనిచేస్తుండేవారు. మాది ముందునుంచీ మధ్య తరగతి కుటుంబమే. ఏడవ తరగతి వరకూ ఎలిమెంటరీ స్కూల్లో చదువుకున్నాను. నాలుగో తరగతిలోనో, ఐదో తరగతిలోనో ఉండగా మా స్కూలు తరఫున ఏదో చిన్న సాంస్కృతిక కార్యక్రమం వేసినట్టు లీలగా గుర్తుంది. నాకు బాగా మనసులో ముద్రించుకుపోయిన జ్ఞాపకాలు మాత్రం అన్నీ హైస్కూలు, కాలేజీ రోజులకి సంబంధించినవే.

మదనపల్లిలోని బీసెంట్ థియొసాఫికల్ సొసైటీకి చెందిన హైస్కూలు, కాలేజీ ఒకే కాంపస్‌లో ఉండేవి. విశ్వకవి రవీంద్రనాథ్ ఠాగోర్ 1919లో ఈ స్కూలుకి వచ్చినప్పుడే ‘జనగణమన‘ గీతాన్ని బెంగాలు నుంచీ ఇంగ్లీషుకి అనువాదం చేసాడని చెబుతారు. 8వ తరగతి నుంచీ డిగ్రీ ఐపోయే వరకూ నా చదువంతా అక్కడే సాగింది. చదువుల్లో నేనెప్పుడూ యావరేజ్ స్టూడెంట్‌నే. ఎప్పుడూ వెనుక బెంచీలోనే కూర్చోడానికి ఇష్టపడే వాడిని. ముందు బెంచీలో కూర్చుంటే మాస్టారు మన ఒక్కళ్ళకే పాఠం చెబుతున్న ఫీలింగ్ ఉంటుంది పైగా పూర్తి కాన్సంట్రేషన్‌తో పాఠం వినాలి. అదే వెనుక బెంచీలో ఐతే కాస్త రిలాక్సింగ్‌గా వుండొచ్చు. అందుకే ఎప్పుడూ క్లాసులో వెనక బెంచీనే నా స్థానం. ఇంటర్మీడియట్‌లో బైపిసి గ్రూపు చదివాను. చిన్నప్పటి నుంచీ లెక్కలు అంటే అంత ఇష్టం ఉండేది కాదు కానీ సైన్సు అంటే మాత్రం చాలా ఆసక్తిగా

ఉండేది. ఇంటర్ తరువాత సైన్సు సబ్జెక్టు తోనే డిగ్రీ చెయ్యాలని ఉండేది. కానీ తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో బి.ఎ. ఇంగ్లీషు మీడియమ్‌లో చేరాల్సి వచ్చింది.

అప్పుడే మొదలైన బి.ఎ. ఇంగ్లీషు మీడియమ్‌లో ఎక్కువమంది స్టూడెంట్స్ ఉండేవాళ్ళు కాదు. క్లాసులకి కావల్సిన మెటీరియల్ అంతే నేనే లైబ్రరీకి వెళ్ళి సమకూర్చుకోవాల్సి వచ్చేది. ఒక్కోసారి నేనే లెక్చరర్ల వద్దకి వెళ్ళి లెసన్స్ చెప్పించుకునే వాడ్ని. ఇలా లైబ్రరీకి వెళ్ళి పుస్తకాలు చదవడం అన్న అలవాటే నా జీవితంలో పెద్ద మార్పుకు నాంది అవుతుందని అప్పట్లో అనుకోలేదు.

అలా బి.ఎ క్లాసులకి పాఠాలు సేకరించే మార్గంలో లైబ్రరీలో ప్రముఖ గ్రీకు తత్వవేత్త సోక్రటీస్ వ్రాసిన పుస్తకాలు చదవడం సంభవించింది. ఒక చోట ఆయన 'పరిశోధనావకాశాలు ఎక్కువగా లేని ఈ రోజుల్లో నేను కొంతవరకే సాధించగలిగాను. కానీ రాబోయే వందల, వేల ఏళ్ళలో ప్రపంచ నాగరికత ఇంకా చాలా అభివృద్ధి చెందుతుంది. తద్వారా శాస్త్రప్రగతి ఊహాకందనంత వేగంగా జరుగుతుంది.' అని రాసారు. అది చదివినప్పుడు చాలా ఆశ్చర్యపోయాను. దాదాపు రెండువేల సంవత్సరాల క్రిందటే ఈ కాలంలోని మానవ సమాజం ఎలా ఉంటుందో ఊహించగలిగిన సోక్రటీస్ మేధాసంపత్తి, ఊహాశక్తి అద్భుతమనిపించింది. అప్పటి నుంచే ఏది చదివినా దానిలోని అంతరార్థమేమిటి, ఆ అంశాన్ని మరింతగా ఎలా విశ్లేషించవచ్చు అని ఆలోచిస్తూ ఉండేవాడిని. అప్పుడు తెలీలేదు కానీ, ఇప్పుడు ఒకసారి వెనక్కి తిరిగి చూసుకుంటే నాలో క్రియేటివిటీకి బీజం అనేది అప్పుడే పడిందని అనిపిస్తుంది.

కాలేజీ రోజుల్లో ఉండగానే సినిమాలు కూడా విపరీతంగా చూసేవాడిని. ఇంటర్మీడియట్ ఫైనల్ పరీక్షలు ఉదయం 11.00కి మొదలౌతాయంటే 9.00 గంటల షోకి సినిమాకి వెళ్ళి ఇంటర్వెల్ వరకూ సినిమా చూసి అక్కడినుంచీ పరీక్షహాలుకి పరిగెత్తిన సందర్భాలున్నాయి. ఇంట్లో అబద్ధాలు చెప్పి డబ్బులు తీసుకుని సినిమాలకి వెళ్ళడం అనేది ఇంక చాలా మామూలు విషయంగానే ఉండేది.

సినిమాల బాగా చూడడం వల్లకానీండి, లైబ్రరీ పుస్తకపఠనం పదునుపెట్టిన ఆలోచనల వల్ల కానీండి డిగ్రీ మొదటి సంవత్సరంలో ఉండగా మొదటి సారిగా ఒక నాటిక రాసాను. దాని పేరు 'పావులు'. కాలేజీ ఫంక్షన్‌లో ప్రదర్శించాము కానీ అట్టర్ ఫెయిల్ అయింది. ఎందుకంటే నాటికకీ, నాటకానికీ తేడా తెలీదప్పటికి. ప్రదర్శన విషయంలో తీసుకోవాల్సిన జాగ్రత్తలు కానీ, రిహార్సల్స్ ఎంత పకడ్బందీగా వుండాలీ అనేది కానీ ఏమీ తెలీని వయసు. సో..అది ఫెయిలవడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. ఐతే మరునాడు జరిగిన సమావేశంలో మా కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్ కోదండపాణి గారు నాటిక ప్రదర్శన బావుండకపోయినా, స్టోరీ లైన్ బావుంది అని అందరి ముందూ పొగిడారు. నాక్కొంచెం ధైర్యం వచ్చింది. ఆ ప్రోత్సాహంతోనే రెండో సంవత్సరంలో 'ఒంటి గొర్రె ' అనే నాటిక రాసి, నా దర్శకత్వంలోనే ప్రదర్శించాం. 'సంఘజీవులు గొర్రెల మందలాంటి వాళ్ళు. మందలోంచి ఒక గొర్రె బయటికి వచ్చేసిందంటే ఇంక అంతే సంగతులు. అది ముందుకి కదలలేదు. అందరితోబాటు నడిచినప్పుడే దాని నడకకి వేగం వస్తుంది. మనిషికూడ వర్తమాన సమాజ వేగంతో ముందుకి ప్రయాణించడం నేర్చుకోవాలి. ఒక్క క్షణం వెనుకపడినా మళ్ళీ వేగం అందుకోవడానికి చాలా కష్టపడాలి..' అదీ ఆ నాటికలోని కథాంశం. దాన్ని మా కాలేజీ స్టూడెంట్స్ బాగా రిసీవ్ చేసుకున్నారు. నా తొలి సక్సెస్ నాటిక ప్రదర్శన ఇదే అని చెప్పుకోవచ్చు.

డిగ్రీ ఫైనలియర్‌లో ఉండగా నాకు మరింత ఆత్మవిశ్వాసాన్నిచ్చిన సంఘటన ఒకటి జరిగింది. మదనపల్లిలో 'మదనపల్లి కళాపరిషత్' అనే ఒక నాటక సంస్థ ఉండేది. వాళ్ళు ప్రతి సంవత్సరం వేసవి కాలంలో రాష్ట్రస్థాయి నాటక, నాటిక పోటీలు పెట్టేవాళ్ళు. అవి చాలా ప్రతిష్ఠాత్మకమైనవి. అందులో పాల్గొనడానికి విశాఖపట్నం, తెనాలి, హైదరాబాదు లాంటి దూర పట్నాలతో కలుపుకుని రాష్ట్రం నలుమూలలనుంచీ నాటక సమాజాల వాళ్ళు వస్తుండేవాళ్ళు. 1992 సంవత్సరం జూన్ నెల. స్థానికంగా ఉన్న మేము కూడా ఒక నాటిక తయారు చేసి పోటీల్లో ప్రదర్శించాలని నిర్ణయించుకున్నాం. నేనే రాసాను. పేరు 'పిచ్చి కుక్కలు'. హ్యూమర్‌తో కూడిన పొలిటికల్ సెటైర్. ఇందులో నటించే వాళ్ళంతా మా కాలేజీ మిత్రులే. మిగతా నాటికలు ప్రదర్శించేవాళ్ళేమో హేమా హేమీలు. రంగస్థలం మీద పది

పదిహేను సంవత్సరాలు అనుభవం ఉన్న వాళ్ళు. వాళ్ళతో పోటీపడి గెలిచితీరాలి అని అనుకోలేదు కానీ, మా నాటికని కనీసం ప్రేక్షకులకి చూపిస్తే చాలు అనుకుని తయారయ్యాం. ఐతే వాళ్ళు చెప్పిన తేదీకి మేము రెడీ కాలేక పోయే సరికి స్క్రూటినీలోనే మేము సెలక్ట్ కాలేదు. ఐతే దీనికొక మలుపు ఏమిటంటే- మా కాలేజీలో వల్లంపాటి వెంకట సుబ్బయ్య గారనే ఇంగ్లీషు లెక్చరర్ ఒకాయన ఉండేవారు(ఆయన రాసిన కథాశిల్పం, నవలా శిల్పం అనే పుస్తకాలు చాలా ప్రసిద్ధమైనవి. ఇప్పటికీ నా దగ్గరకి కథలు తీసుకొచ్చేవాళ్ళని ఆ పుస్తకాలు చదవమని చెబుతుంటాను.). పోటీ నాటికలని ఎంపిక చేసే సంఘంలో ఆయన కూడా ఒక సభ్యులు. ఆయన వద్దకెళ్ళి ఒక్కసారి నా నాటికని చదవమనీ, ఎలాగైనా ప్రదర్శనకి వెళ్ళేలా చూడమని అడిగాను. క్రిందటేడాది నా నాటిక చూసి ఉన్న అనుభవం మీద, నా మీద వున్న నమ్మకంతో ఆయన అంతా చదివి 'సరేనయ్యా..నేను నీ నాటికని రికమెండ్ చేస్తాను..' అన్నారు. అలానే హైస్కూలులో సోషల్ మాస్టారు అశ్వత్థ నారాయణ గారు, కాలేజీలోనే పనిచేసే గుండూరావు అనే క్లర్కుగారు కూడా నా నాటికని రికమెండ్ చేసారు. ఎలాగైతే పోటీల్లో ప్రదర్శించేందుకు, హేమా హేమీలతో తలపడేందుకు అవకాశం వచ్చింది.

ఆ పోటీల్లో రోజుకి మూడు నాటికలు ప్రదర్శిస్తారు. మాది నాలుగో నాటికగా పెట్టారొక రోజు. ఆరు గంటలకి మొదలైన పోటీల్లో మూడో నాటిక ముగిసి, స్టేజి అంతా ఖాళీ చేసి, మాకు ఇచ్చే సరికి పదిన్నర అయింది. ప్రేక్షకులు దాదాపు అందరూ వెళ్ళిపోయారు. సన్నగా వర్షం కురవడం మొదలైంది. పరిస్థితి చూసి మాకు నీరసం వచ్చేసింది. న్యాయనిర్ణేతలు మాత్రం 'ఇవి పోటీ నాటికలే కదా. జడ్జీలం మేము ఉన్నాం కదా. ఆడియన్స్ లేకపోతే ఏమయింది. వేసెయ్యండి..'అన్నారు. నేను మాత్రం 'బహుమతులకంటే ఆడియన్స్‌కి చేరడమే నాకు ముఖ్యం. ఇలా ఖాళీ ఆడిటోరియమ్‌లో మేము వెయ్యం' అని వాదించాను. ఎలాగైతేనేం మరునాడు వేసేందుకు అవకాశం ఇచ్చారు. మరునాడు కూడా రాత్రి 9.00 కే. ఐతే మరునాడు 6.00 గంటలకి మొదటి నాటికగా వేయ్యాల్సిన వాళ్ళు సమయానికి రెడీ కాలేదు. ఖచ్చితంగా సమయానికి మొదలుపెట్టడం ఆ పోటీల్లో ఒక ఆచారం. అప్పుడు రెండో టీమ్ వాళ్ళని అడిగారు. ఇంకా టైమ్ ఉంది కదా అని వాళ్ళూ రెడీగా లేరు. మా నాటికకి స్టేజి అలంకరణ హంగామా ఏమీ అవసరం లేదు. ఐదునిమిషాల్లో అంతా సిద్ధమైపోగలం. ఈ హడావిడి చూసి నేనెళ్ళి 'మేము రెడీ అండీ. మాకు అవకాశమివ్వండి..' అని అడిగాను. వేరే ఛాయస్ లేదు కాబట్టి వాళ్ళు ఒప్పేసుకున్నారు. 'పిచ్చి కుక్కలు' నాటిక అద్భుతంగా వచ్చింది. హౌస్ ఫుల్.. ఆడిటోరియమ్ అంతా చప్పట్లతో మమ్మల్ని అభినందించారు. అందులో నేను కూడా ఒక పాత్ర వేసాను. బహుమతుల విషయానికి వస్తే, నా పాత్రకి మాత్రమే కన్సొలేషన్ బహుమతి వచ్చింది. నాటికకి ఏమీ బహుమతులు రాలేదు. ఐనా మరునాడు ఈనాడు, ఆంధ్రప్రభ, హిందూ పేపర్లలో అందరూ మా నాటిక గురించీ కథాంశం గురించీ, సంభాషణల గురించి ప్రశంశల జల్లులు కురిపించారు. దాంతో 'ఫరవాలేదు.. నేనూ ఒకస్థాయి నాటికలు వ్రాయగలను..' అన్న ధైర్యం వచ్చింది.

డిగ్రీ ఐపోయింది. ఎలాగైనా హైదరాబాదు వెళ్ళి, సినీఫీల్డ్‌లో దర్శకత్వ శాఖలో భవిష్యత్తుని పరీక్షించుకోవాలని దీర్ఘంగా ఆలోచించాను . కానీ కుటుంబ పరిస్థితులు అందుకు అనుకూలంగా లేవు. తప్పని పరిస్థితుల్లో ఆ ఆలోచన వాయిదా వేసుకుని తిరుపతిలో సిగ్మా కమ్యునికేషన్స్ అనే ఫ్రాంచైజీ కంపెనీలో ఉద్యోగానికి చేరాను. అందులో టాటా టెలికామ్, బి.పి.ఎల్ వాళ్ళ టెలిఫోన్

కాన్ఫరెన్స్ సిస్టమ్స్‌ని డీలర్లకి మార్కెటింగ్ చేస్తుండే వాళ్ళం. అక్కడ ఆరు నెలలు పనిచేసాను. ఆలోచనలెప్పుడూ హైదరాబాదు ఎప్పుడు వెళ్దామా అనే ఉండేవి. ఆర్నెల్ల తర్వాత హైదరాబాదులో ఉండే మా మేనమామ గారి వద్దకి వెళ్ళాను. అది 1994 సంవత్సరం. ఆయన సహకారంతోనే రామ్ కోటీలోని శ్యామ్ ఆటోపార్ట్స్ అనే షాపులో సేల్స్ రిప్రజెంటేటివ్‌గా చేరాను. నెలకి 2,500 జీతం. మామయ్య ఇంట్లో ఉండే వాడిని కాబట్టి, ఆ జీతం నాకు బాగానే సరిపోయేది. ఐతే సేల్స్ ఉద్యోగం అవడం వల్ల నెలలో చాలా రోజులు బయట ఊళ్ళలోనే ఉండాల్సి వచ్చేది. రకరకాల ఊర్లు తిరగడం, వివిధ రకాల మనుషుల్ని కల్సుకోవడం నాకూ ఇష్టమే కానీ, మరీ ఎప్పుడూ హైదరాబాదుకి బయటే ఉండడంతో సినిమా అవకాశాల కోసం ప్రయత్నించడానికి వీలు కాలేదు. అందుకని ఆ ఉద్యోగంలో ఎక్కువకాలం కొనసాగలేదు. హైదరాబాదులోనే స్థిరంగా ఉండే ఉద్యోగం ఏదైనా దొరికితే బావుంటుందని ప్రయత్నించాను. నాకు బ్రదర్ లాంటి విజయకుమార్ అనే ఫ్రెండ్ ఉండేవాడు. తనకి పంజాగుట్టలోని ఊర్వశి బార్ అండ్ రెస్టారెంట్ ఆవరణలో ఎస్.టి.డి. టెలిఫోన్ బూత్ ఉండేది. అది 24 గంటలు తెరిచి ఉంచాల్సిన బిజినెస్. పగలు తను చూసుకునే వాడు. రాత్రి నేను చూసుకునేందుకు నెలకి 800 రూపాయల జీతానికి అందులో చేరాను. నా డ్యూటీ రాత్రి పూట కాబట్టి పగలంతా సినిమా ట్రయల్స్‌కి సమయం ఉంటుందని అంచనా.

ఇక్కడ ఇంకో వ్యక్తిని మీకు పరిచయం చేయాలి. మనోహర్ నాయుడు గారనే ఒక రంగస్థల నటులు నాకు మదనపల్లి నుంచే పరిచయం. ఆయన చాలా రాష్ట్రస్థాయి పోటీల్లో బహుమతులు గెలుచుకున్న నటుడు. వయసులో నాకంటే పెద్ద వారైనా నన్ను బాగా ఎంకరేజ్ చేస్తుండేవారు. ఆయన కూడా సినిమాల్లో వేషాల కోసమని హైదరాబాదులో ఉండి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. నేనిలా టెలిఫోన్‌బూత్‌లో రాత్రి పూట పనిచేసేప్పుడే మళ్ళీ ఇద్దరం కలుసుకున్నాం. నేను కూడా సినిమాల్లో అవకాశం కోసం చూస్తున్నానని తెలుసుకున్న మనోహర్ నాయుడు గారు నన్ను పి.వి. చలం అనే ఆయనకి పరిచయం చేసారు.

పి.వి.చలం గారు ఎల్.ఐ.సి.లో పని చేస్తూండేవారు. దూరదర్శన్‌కి రూపొందించే డాక్యుమెంటరీలకి ఆయన దర్శకత్వం వహిస్తుండేవారు. ఆయన వద్ద అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్‌గా చేరాను. దర్శకత్వ రంగంలో నాకు మొదటి గురువుగారైన పి.వి.చలం గారిని ఎప్పటికీ మరచిపోలేను. ఆయన వద్ద ఫాదర్లీ ట్రీట్‌మెంట్ ఉండేది. ఎప్పుడైనా మధ్యాహ్నం సమయానికి వెళితే భోజనాలవీ ఏర్పాటు చేయించిన తర్వాతే వర్క్ మొదలు పెట్టేవారు. నాలోని రచయితని గమనించిన ఆయన కొన్ని ఎపిసోడ్స్‌కి నన్నే వ్రాయమని అవకాశం ఇచ్చారు. ఆయన దర్శకత్వంలోనే జెమిని టి.వి.వాళ్ళు నిర్మించిన 'వెంకటేశ్వర వైభవం' అనే మైథలాజికల్ సీరియల్ అన్ని ఎపిసోడ్స్‌కీ అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్‌గా పనిచేసాను. ఈ అనుభవం విజువల్ మీడియా గురించి చాలా నేర్పింది.

ఇదిలా ఉండగానే నే టెలిఫోన్ బూత్ ఉద్యోగం వల్ల పరిచయమైన వినయ్ అనే ఆయన ద్వారా, ఆయన కంపెనీ 'వినయ్ కెమ్ ఫార్మసూటికల్స్ ' అనే బల్క్‌డ్రగ్ కంపెనీలో పర్చేజింగ్ ఆఫీసర్‌గా చేరాను. నా టి.వి. కార్యక్రమాల గురించి తెలుసు కాబట్టి వినయ్ గారు ఆ విషయంలో ఫ్లెక్సిబుల్ గానే ఉండేవారు. ఈ విధంగా చలం గారి వద్ద దర్శకత్వ శాఖలో శిష్యరికం, వినయ్ గారి కంపెనీలో ఉద్యోగం ఒక సంవత్సరం పాటు నడిచింది.

ఆ రోజుల్లోనే (1996 ప్రాంతాల్లో) నేను రాసిన కథలు స్వాతిలోనూ. ఆంధ్రప్రభ లోనూ అచ్చయ్యాయి. అవి చదివిన వినయ్ గారు తన క్లోజ్ ఫ్రెండ్ ఐన ప్రముఖ కెమెరామేన్ హరి అనుమోలు గారికి పరిచయం చేసారు, సినీ రంగానికి దగ్గరగా ఉంటానని.

హరి అనుమోలు గారు అప్పట్లో ఢిల్లీ దూరదర్శన్‌కి మానవవనరుల శాఖ తరఫున ఎడ్యుకేషన్ ప్రోగ్రాములు రూపొందిస్తుండేవారు. వాటికి నిర్మాత ప్రముఖ నటుడు శాయిచంద్. హరి గారు దర్శకుడు, నేను రచయితగా వాళ్ళ యూనిట్‌లో ప్రవేశించాను. అక్కడినుంచీ వెంకటరాజు గారనే ఆయన దర్శకత్వం వహించిన 'తమసోమ జ్యోతిర్గమయ', 'అక్షరజ్యోతి' అనే సీరియల్స్‌కి కూడా రచయితగా పనిచేసాను. వెంకటరాజు గారే సినిమా రంగం గురించి నాకు సరికొత్త దృక్పథాన్ని కలిపించారు.

సినిమాలని ఏ కోణంలో చూడాలి, సినిమా రంగాన్ని ఒక కళగా ఎలా ఎప్రోచ్ అవ్వాలి అనే విషయాలు ఎప్పుడూ చెబుతుండేవారు. నేను కేవలం రచయితనే ఐనా సీరియల్స్ నిర్మాణంలో మొదటి నుంచీ చివరి వరకూ అన్ని కార్యక్రమాల్లోనూ పూర్తిగా ఇన్వాల్వ్ అయ్యేవాడిని. ఆ విధంగా పూర్తి ప్రోడక్ట్ బయటికి రావడానికి ఉన్న దశలూ, వాటిల్లోని మెళకువలూ, సాధక బాధకాలూ అన్నీ తెలుసుకున్నాను. 2001 సంవత్సరంలో ఇంక పూర్తి సమయం సినిమా అవకాశాల మీద కేంద్రీకరించాలనుకుని ఉద్యోగం మానేసాను.

నా ప్రయత్నాల్లోని మరో మలుపు గురించి ఇక్కడ చెప్పాలి. దూరదర్శన్ ప్రొడక్షన్‌కీ సినీ నిర్మాణానికీ కెమేరా విభాగం తప్ప మిగతావన్నీ ఇంచు మించు ఒకేలా ఉంటాయి. అందుకనే ముందుగా సినీ కేమేరా విభాగంలో పరిజ్ఞానం సంపాదించాలనుకుని నిర్ణయం తీసుకున్నాను. మా కజిన్ బ్రదర్ నాగార్జున అనే ఆయన చిన్నపటినుంచీ నాలోని కళాదృష్టిని ప్రోత్సహిస్తూ వచ్చారు. ఆయనకి సీనియర్ కెమేరామేన్ ఎస్.గోపాలరెడ్డి గారు, శ్రీనివాస రెడ్డిగారు (దర్శకుడు సాగర్‌గారి బ్రదర్) చాలా క్లోజ్ ఫ్రెండ్స్. ఆ విధంగా నాకు ఎస్.గోపాలరెడ్డి గారి వద్ద కెమేరా విభాగంలో పనిచేసే అవకాశం లభించింది. ఆ విధంగా 'మనసంతా నువ్వే, ' సంతోషం' సినిమాలకి అసిస్టెంట్ కెమేరామేన్‌గా పనిచేసాను. పని విషయంలో గోపాలరెడ్డి గారు ఎంత సీరియస్‌గా వుంటారో అందరికీ తెలిసిందే ఐనా నేనడిగిన ప్రశ్నలన్నింటికీ ఓపికగా సమాధానాలు చెప్పేవారు. రెండు సినిమాలతో కెమేరా గురించి కూడా మంచి అనుభవం వచ్చింది.

ఈ జర్నీ ఇలా కొనసాగుతుండగానే 'చిరునవ్వుతో' ఫేమ్ రామ్ ప్రసాద్‌గారు పరిచయమయ్యారు. ఆయన దర్శకత్వం వహించిన 'కళ్యాణరాముడు', ' ఖుషీ ఖుషీగా' సినిమాలకి రచనా సహకారం అందించాను. రామ్ ప్రసాద్‌గారి ద్వారా అట్లూరి పూర్ణచంద్రరావు గారు పరిచయమయ్యారు. ఆయన చాలా సంవత్సరాల తర్వాత మళ్ళీ తెలుగు సినిమాలు నిర్మించడం మొదలు పెట్టారు. ఆయనకి 'ఆ నలుగురు' కథ లైన్ చెప్పాను. నిజానికి ఈ కథ నేనెప్పుడో 'ఈనాడు'లో చదివిన ఒక వార్తాంశం ఆధారంగా పుట్టింది. పూర్ణచంద్రరావు గారికి ఔట్‌లైన్ బాగా నచ్చి, నెన్ను వెంటనే పూర్తి స్క్రిప్టు రెడీ చేయమని ఊటికి పంపించారు. తిరిగి రాగానే స్క్రిప్టుని ప్రకాష్ రాజ్ గారికి వినిపించమన్నారు. ఆయన విని 'ఇది నవలకి బాగానే ఉంటుంది కానీ విజువల్ గా అంత నప్పదేమో..' అని సందేహం వెలిబుచ్చారు.

ఇలా ఇది సందిగ్ధంలో ఉండగా రామ్ ప్రసాద్‌గారి ద్వారానే చంద్రసిద్ధార్థ గారు పరిచయమయ్యారు. మొదటి సమావేశంలోనే ఇద్దరం చాలా గాఢమిత్రులమయ్యాము. ఆయన కూడా అప్పటికి 'అప్పుడప్పుడు..' సినిమా పూర్తిచేసి ఇంకో సినిమా ప్రయత్నాల్లో ఉన్నారు. సరే ఇద్దరం కల్సి కొత్త సినిమా ప్రయత్నాలు ప్రారంభించాము. రకరకాల కథలతో ఎక్కే ఆఫీసూ, దిగే ఆఫీసూ అన్నట్లుగా తిరిగేవాళ్ళం. అప్పటికి చందుకి 'ఆ నలుగురు' కథ తెలీదు. ఎప్పుడు చెబుదామని ప్రయత్నించినా 'ఎందుకు మదన్..! ఆ కథ చెబుతావు.. చావుతో సినిమా మొదలౌతుంది..ఎవరు చూస్తారు?' అంటుండేవారు. పూర్తిగా ఎప్పుడూ వినలేదు. ఆ సమయంలోనే ప్రేమ్ కుమార్ గారు పరిచయమై 'రాజేంద్ర ప్రసాద్ గారితో సినిమా చేద్దామనుకుంటున్నాను. మీరు వెళ్ళి ఆయనకి కథ చెప్పి ఒప్పించగలిగితే మనం ప్రోజెక్టు మొదలు పెట్టొచ్చు' అని చెప్పారు. మేమిద్దరం కలిసి ఒక రోజు ఉదయాన్నే ఏడింటికి రాజేంద్రప్రసాద్ గారింటికి వెళ్ళాం.

నా దగ్గర డైలాగ్స్‌తో సహా పూర్తి బౌండ్ స్క్రిప్టు ఉండడం వల్ల దాదాపు మూడు గంటలపాటు కథంతా స్క్రీన్‌ప్లేతో సహా చెప్పాను. చందు కూడా అదే మొదటి సారి పూర్తి కథ వినడం. నా నెరేషన్ పూర్తవగానే చందు, రాజేంద్రప్రసాద్ గారు ఇద్దరూ ఒక పావుగంట మాట్లాడలేదు. నాకు ఒక విధమైన టెన్షన్ వచ్చేసింది. వాళ్ళకి కథ బాగా నచ్చిందని తెలుస్తోంది కానీ సినిమాగా ఎలా తీయాలా అని వెనుకంజ వేస్తారేమోనని ఒక వైపు అనుమానం. చందు కళ్ళు పూర్తిగా కన్నీళ్ళతో నిండుకున్నాయి. రాజేంద్రప్రసాద్ గారు కూడా బాగా ఇంప్రెస్ అయ్యారు.

ఎంతో మంది పేరున్న నిర్మాతలు ఈ కథ విని, బాగుందని మెచ్చుకున్నా, సినిమాగా నిర్మించడానికి పెదవి విరిచిన వాళ్ళే. అలాంటిది ఈ సినిమా ప్రయోగాత్మకం అవుతుందని తెలిసికూడా, మొదటి సినిమాగా, చెయ్యడానికి ఒప్పుకున్న ప్రేమ్ కుమార్ గారిని కూడా ప్రత్యేకంగా అభినందించి తీరాలి. అట్లూరి పూర్ణచంద్రరావుగారికి ఈ విషయం చెప్పగానే ఆయన కోసం తయారు చేయించుకున్న 'ఆ నలుగురు'కథని మాకు ఇవ్వడానికి ఒప్పుకున్నారు. ఆయన అప్పటికే 'మిస్టర్ అండ్ మిసెస్ శైలజా కృష్ణ మూర్తి', 'వెంకి' సినిమాల నిర్మాణంలో బిజీగా వున్నారు. నాకు అంతకు ముందే ఇచ్చిన ఎడ్వాన్సుకి బదులుగా తమిళంలో కథా హక్కులు ఆయనకి ఇచ్చేలా మాట్లాడుకున్నాము.

ఆ విధంగా కథ, మాటలు, స్క్రీన్ ప్లే రచయితగా నా మొదటి సినిమా 'ఆ నలుగురు' డిసెంబర్ 9, 2004 న విడుదలైన సినిమా ఎలాంటి విజయం సాధించిందో మీ అందరికీ తెలుసు. రచయితగా కూడా నాకు చక్కటి గుర్తింపునిచ్చింది.

ఈ సినిమా విజయంలో హీరో రాజేంద్రప్రసాద్ గారి పాత్ర చాలా ఉంది. నేను, చందు ఇద్దరమూ తక్కువ మాట్లాడే వాళ్ళమే. నిర్మాత ప్రేమ్ కుమార్ గారు కూడా సినిమా రంగానికి కొత్తే. అలాంటప్పుడు రాజేంద్రప్రసాద్ గారు సినిమా ప్రమోషన్ విషయంలో కానీ, నిర్మాణ సమయంలో కానీ సొంత సినిమా అన్నట్లుగా ఎంతో సహకారాన్నందించారు.

ఆ సినిమా ఘన విజయం తరువాత మళ్ళీ చందు, నేనూ కాంబినేషన్‌లోనే మరో సినిమా చెయ్యాలని అనుకున్నాం. కానీ వీలుకాలేదు. నేను కూడా సొంతంగా దర్శకత్వంకోసం ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టాను. ఒకనాటి సూపర్ హిట్ చిత్రాల దర్శకుడు వాళ్ళబ్బాయిని హీరోగా ప్రవేశపెడుతూ తీయబోయే మొదటి సినిమాకి, నాకు దర్శకత్వం అవకాశం ఇస్తామన్నారు. చాలా రోజులు ఆ ప్రోజెక్టుమీద పనిచేసాను కూడా. ఐతే చివరి నిమిషంలో ఆయన నిర్ణయం మార్చుకున్నారు. నాకు అది పెద్ద షాక్‌లా అనిపించింది. అప్పటికే ఫీల్డ్‌లో అందరికీ నేను ఆ సినిమా డైరెక్ట్ చేస్తున్నానని తెలిసిపోయింది. అది కాన్సిలవగానే మళ్ళీ నా ప్రయత్నాలు మొదలయ్యాయి. నా పరిస్థితి క్రాస్‌రోడ్స్‌లో నిలబడినట్లయింది. రచయితగానే కొనసాగాలా లేక ధైర్యం చేసి దర్శకత్వం వైపు వెళ్ళాలా అన్న మీమాంసలో పడ్డాను.

అలాంటప్పుడే ఒకరోజు రాఘవేంద్రరావు గారు మంచి కథకోసం వెదుకుతున్నారని కెమెరామేన్ శ్రీనివాసరెడ్డి గారు చెప్పారు. ఆయనే నన్ను రాఘవేంద్రరావుగారి వద్దకి కూడా పంపించారు. ఆయనకి 'పెళ్ళైన కొత్తలో' కథ చెప్పాను. అంతా విన్నాక 'కథలో పూర్తిగా ఇన్వాల్వ్ ఐ చెప్పావు. నీకు కథ మీద బాగా గ్రిప్ ఉంది. నువ్వే ఈ సినిమాకి దర్శకత్వం చెయ్యి ' అని పంపించారు. 'ఇదేమిటీ ఈయన ఇలా అన్నారు. నిజంగా అన్నారా లేక హేళనగా అన్నారా.." అని రెండు రోజులు మథనపడ్డాను. ఎంచేతంటే అన్నీ ప్రతికూలంగా అనిపిస్తున్నప్పుడు నెగెటివ్ ఫీలింగ్స్ పెరుగుతాయి కదా. ఐతే ఆయన సిన్సియర్‌గానే కామెంట్ చేసారని రెండు రోజుల తర్వాత తెలిసింది. దాన్ని నేను పెద్ద సర్టిఫికెట్‌గా భావించాను. ఐతే నిర్మాతలెక్కడ దొరుకుతారు? కొత్తవాడిని, కేవలం రచయితగానే ఇండస్ట్రీకి తెలుసు..

అలాంటప్పుడు ఇంక నేనే సొంతంగా నిర్మించాలనుకుని మిత్రులు కొందరితో సంప్రదింపులు జరిపాను. జగన్ అనే మిత్రుడు ఎక్కువభాగం పెట్టుబడి పెట్టడానికి ముందుకి వచ్చారు. అలానే మహేంద్ర గారు కూడా. మాగంటి బాబు గారు కూడా మాకు ఈ ప్రోజెక్టు ముందుకి వెళ్ళడానికి చాలా సహాయం చేసారు. 'కళ్యాణరాముడు', 'ఖుషీ ఖుషీగా' సినిమాల సమయంలో మిత్రుడైన కో-డైరెక్టర్ శ్రీనివాసరావు, సంగీత దర్శకుడు అగస్త్య నాకు వెన్నంటి ధైర్యాన్నిచ్చేవాళ్ళు ఎప్పుడూ.

ఇక్కడ ముఖ్యంగా హీరో జగపతి బాబుగారి గురించి చెప్పాలి. నేను దర్శకత్వం వహిద్దామని నిర్ణయించుకున్నప్పుడు ఒక యాక్షన్ స్టోరీ స్క్రిప్టు తీసుకుని జగపతి బాబుగారిని కలిసాను. ఆయన కథంతా విన్నాక 'మీరు కథ చెప్పడంలో చాలా పేషన్ కనిపిస్తోంది. మంచి దర్శకుడవుతారు. ఐతే నేను ఇప్పుడే 'సామాన్యుడు' చేస్తున్నాను. మీకు కూడా యాక్షన్ మూవీ అనే సరికి బడ్జెట్ ఎక్కువౌతుంది. ఒక నిర్మాత కొడుకుగా, నిర్మాతల సాధక బాధకాలు తెలిసిన వాడిగా చెప్పేదేమిటంటే, చక్కటి ఫేమిలీ స్టోరీతో మొదలుపెట్టండి. సేఫ్ ప్రాజెక్ట్ అవుతుంది' అని సలహా ఇచ్చారు. అప్పుడు 'పెళ్ళైన కొత్తలో' సినిమా కథని ఓకె చేసారాయన. ఈ విధంగా ఈ కథ హీరో ఛాయిస్ అని చెప్పొచ్చు. అంతే కాకుండా సినిమా నిర్మాణ సమయంలో జగపతిబాబు గారు ఎన్నో సలహాలిచ్చి మాది మొదటి సినిమా అనే భావం రాకుండ చేసారు. విడుదల ముందు కూడా ఆర్థికపరమైన ఇబ్బందులేమైనా ఉన్నాయా అని అడిగి తెలుసుకుంటుండే వారు.

హీరోయిన్ విషయం వచ్చే సరికి , ఒక మోడల్ కో-ఆర్డినేటర్ ద్వారా ప్రియమణి ఫోటోలు చూసాను. అప్పటికి తను 'ఎవరే అతగాడు' సినిమాలో ఒక చిన్న పాత్ర ధరించిందంతే. చాలా మంది ఆమె ఎంపికని నిరుత్సాహపరిచారు. అయినా స్క్రీన్ టెస్ట్ చేసాక ఆ పాత్రకి తను ఖచ్చితంగా సరిపోతుందని నాకు గట్టి నమ్మకం కలిగింది.

2006 జూన్ రెండవ వారంలో మొదలుపెట్టిన 'పెళ్ళైన కొత్తలో..', 2006 డిసెంబర్ 9న ('ఆ నలుగురు ' విడుదలైన సరిగ్గా రెండు సంవత్సరాలకి) విడుదల చేసాం. సినిమా ఘన విజయం గురించి మళ్ళీ ప్రత్యేకంగా చెప్పనవసరం లేదు కదా.

సినిమా విడుదల రోజు పొద్దున్నే (అప్పటికి రెండు రోజులుగా నిద్రా, తిండి లేవు) కారులో సినిమా ప్రింట్‌లు తీసుకుని దేవి థియేటర్‌కి నేనే వెళ్ళాను. సినిమా మొదలయ్యాక కాస్సేపు చూద్దామని నిలుచునే చూడసాగాను. ఒక అరగంట అయ్యే సరికి ప్రేక్షకులు సినిమాని రిసీవ్ చేసుకునే ఉత్సాహం, వాళ్ళ కేరింతలు చూసి అప్పటి వరకూ ఉన్న నీరసం ఎగిరిపోయి ఆ స్థానంలో వెయ్యి యేనుగుల బలంవచ్చింది.

ఈ విధంగా రచయితగా మొదటి సినిమా 'ఆ నలుగురు' , దర్శకుడిగా మొదటి సినిమా ' పెళ్ళైన కొత్తలో..' రెండూసూపర్ హిట్స్ అయ్యాయి. రెండో సినిమా 'గుండె ఝల్లుమంది' నార్మల్‌గా ఆడింది. ఇప్పుడు మళ్ళీ జగపతి బాబుగారి కాంబినేషన్‌లోనే ఇంకో సినిమా రూపొందించడానికి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాను.

మీతో ఒకసారి నా జ్ఞాపకాలని పంచుకునే అవకాశం కలిపించిన 'కౌముది'కి కృతజ్ఞతలు తెలియచేస్తూ, మీకు నా శుభాభినందనలు అందిస్తున్నాను.

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్ ప్రభ